

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 421/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič, Lužická 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 29 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta č. k. ORPZ-GA-OPP1-129-2015 z 31. marca 2015 a rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave č. k. KRPZ-TT-OPP-2-001/2015-ODV z 26. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 29 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) č. k. ORPZ-GA-OPP1-129-2015 z 31. marca 2015 (ďalej len „rozhodnutie okresného

riaditeľstva“) a rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) č. k. KRPZ-TT-OPP-2-001/2015-ODV z 26. mája 2015 (ďalej len „rozhodnutie krajského riaditeľstva“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím okresného riaditeľstva došlo k zaisteniu zbrojného preukazu sťažovateľa „č. AA030732 vydaného dňa 01.03.2005 oddelením dokladov na oprávnenie A – nosenie zbrane a streliva na ochranu osoby a majetku, B – držanie zbrane a streliva na ochranu osoby a majetku a D – držanie zbrane a streliva na poľovné účely, preukazy zbraní [REDACTED]

[REDACTED]. K zaisteniu zbrojného preukazu a zbrane sťažovateľa došlo z dôvodu, že sa proti nemu vedie trestné stíhanie za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom skrátenej dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona.

Sťažovateľ uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia okresného riaditeľstva obsahuje len prepis uznesenia ČVS: PPZ-577/NKA-FP-ST-2012, ktorým mu bolo 24. februára 2013 vznesené obvinenie, teda pred viac ako dvomi rokmi, pričom nepoukazuje na žiadne ďalšie skutočnosti, pre ktoré bolo potrebné zaistiť mu zbrojný preukaz a zbrane. Takéto rozhodnutie je podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnené, a tým aj nepreskúmateľné.

Proti uvedenému rozhodnutiu preto podal 15. apríla 2015 prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. Krajské riaditeľstvo 26. mája 2015 svojím rozhodnutím, sťažovateľovi doručeným 1. júna 2015, odvolanie zamietlo a rozhodnutie okresného riaditeľstva potvrdilo.

Sťažovateľ namieta, že v odôvodnení rozhodnutia krajského riaditeľstva je na 7 stranách „doslovne prepísané celé rozhodnutie OR PZ v Galante zo dňa 31.03.2015, odvolanie sťažovateľa zo dňa 15.04.2015 a na strane 5 uvádza, že námietky, ktoré uviedol účastník konania vo svojom odvolaní v súvislosti s rozhodnutím správneho orgánu, hodnotí

odvolací orgán ako neopodstatnené“. Krajské riaditeľstvo ako odvolací orgán sa však podľa sťažovateľa pri rozhodovaní o jeho odvolaní nezaoberalo hodnotením žiadnej z jeho námietok, len sa odvolalo na skutočnosť, že je voči nemu vedené trestné stíhanie.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané ešte 24. februára 2013, napriek tomu, že ide o trestný čin všeobecne nebezpečný, nemôže byť jeho spôsobilosť a bezúhonnosť posudzovaná iba na základe jedného uznesenia o vznesení obvinenia. *„Sťažovateľ nebol právoplatne odsúdený za žiadny trestný čin, preukázateľne nepožíva nadmerne alkoholické nápoje, omamné látky a psychotropné látky, nebol v posledných dvoch rokoch uznaný vinným z priestupku na úseku zbraní a streliva, nikdy mu nebol zo žiadneho dôvodu odňatý zbrojný preukaz, a tiež nebolo preukázané, že by zbraň zneužil a teda sťažovateľ je stále považovaný za osobu bezúhonnú a spoľahlivú.*

Aj počas trestného stíhania musia orgány skúmať, či existuje dôvod na odňatie zbraní a zbrojného preukazu.“ Podľa sťažovateľa *„vydať takéto rozhodnutie takmer po dva a pol roku, čo sa vedie trestné stíhanie je skôr rozhodnutím šikanóznym ako preventívnym“.*

Sťažovateľ je toho názoru, že krajské riaditeľstvo vychádzalo pri svojom rozhodovaní iba *„z jedného papiera“*, nemalo k jeho osobe žiadne iné správy, nezisťovalo v mieste trvalého pobytu, či nebol priestupkovo riešený, príp. trestné stíhaný a odsúdený. V nadväznosti na uvedené poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tost 8/2013 zo 7. marca 2013, v ktorom najvyšší súd konštatuje, že zo stavu a dôkaznej situácie vyplývajúcej z obsahu pripojeného procesného spisu sú pochybnosti odôvodnenosti podozrenia, že obvinení (vrátane sťažovateľa, pozn.) spáchali skutky, pre ktoré bolo proti nim vznesené obvinenie.

Podľa sťažovateľa krajské riaditeľstvo nepreskúmalo konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, ani rozhodnutie okresného riaditeľstva a nedôsledne reagovalo na obsah vyjadrenia sťažovateľa, čím bolo podľa neho porušené právo na účinný opravný prostriedok.

Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože „nemôže vykonávať obsah vlastníckeho práva, ktorý poznalo aj rímske právo a to *uti, friu, habere, disponere*, čiže sťažovateľ nie je oprávnený v súčasnosti ako vlastník predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním“, jeho základné právo podľa čl. 29 ods. 1 ústavy, pretože „dôsledkom odňatia zbrojného preukazu a zbrani sťažovateľovi je tá skutočnosť, že ako člen poľovného združenia sa nemôže zúčastňovať na poľovných akciách a tým mu bolo odňaté právo združovať sa za účelom poľovného a kultúrno-športového vyžitia“, ako aj základné právo podľa čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy, pretože „len súd môže rozhodnúť o vine a treste sťažovateľa, takže orgán verejnej správy má hľadiť na sťažovateľa ako na nevinného, bezúhonného a spoľahlivého“.

Zároveň namieta aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože, ako uvádza, „aj správny orgán musí konať v primeranej lehote a vydať rozhodnutie po vyše 2 rokoch odkedy sa vedie trestné konanie, nie je ani v primeranej lehote a nie je to ani spravodlivé...“, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 2 a čl. 13 dohovoru.

V závere sťažovateľ uvádza, že napriek tomu, že rozhodnutie krajského riaditeľstva napadol žalobou na Krajskom súde v Trnave, podal aj sťažnosť ústavnému súdu, pretože „z jestvujúcej judikatúry k danej veci vyplýva, že súdy návrhy zamietajú, pretože podľa § 250d ods. 3 O. s. p. ide o rozhodnutie, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, keďže súdy považujú toto rozhodnutie za predbežné“.

Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru rozhodnutím č. k. KRPZ-TT-OPP-2-001/2015-ODV zo dňa 26.05.2015 a jemu predchádzajúce rozhodnutie OR PZ v Galante č. k. ORPZ-GA-OPP1-129-2015 zo dňa 31. 03. 2015 porušilo právo [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 20 ods. 1, čl. 29 ods. 1, čl. 50 ods. 1, ods. 2 ústavy SR a čl. 6 ods. 1, ods. 2, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

2. Rozhodnutie č. k. KRPZ-TT-OPP-2-001/2015-ODV zo dňa 26. 05. 2015 a jemu predchádzajúce rozhodnutie OR PZ v Galante č. k. ORPZ-GA-OPP1-129-2015 zo dňa 31. 03. 2015 sa zrušujú a vec sa vracia na nové konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť Eur 73 centov), ktoré je porušovateľ povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, vedený v [REDAKOVANÉ], číslo účtu [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 29 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru rozhodnutím krajského riaditeľstva v spojení s rozhodnutím okresného riaditeľstva.

Vychádzajúc z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre vyslovil, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej trvá porušovanie základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02, IV. ÚS 86/2013, IV. ÚS 221/2014, II. ÚS 626/2014).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Je to tak z dôvodu, že ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. IV. ÚS 236/07, II. ÚS 772/2014, II. ÚS 602/2015).

Sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému rozhodnutiu okresného riaditeľstva odvolanie. Sťažovateľ právo podať odvolanie, o ktorom bolo oprávnené a povinné rozhodnúť krajské riaditeľstvo, aj využil. Krajské riaditeľstvo o odvolaní sťažovateľa rozhodlo napadnutým rozhodnutím z 26. mája 2015. Rozhodnutia správnych orgánov boli preskúmateľné súdom.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil aj toto svoje oprávnenie a žalobou v rámci správneho súdnictva doručenou krajskému súdu sa domáhal preskúmania právoplatných správnych rozhodnutí. Týmto je teda vylúčená právomoc ústavného súdu, pretože v predmetnej veci existuje „iný súd“, ktorý je povolaný rozhodnúť o ochrane sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Ústavný súd preto zastáva názor, že sťažnosť sťažovateľa bola podaná predčasne.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016